

U Hlavy mantichory

Jakub Hoza

U Hlavu
mantichory

Knihy Jakuba Hozy
v nakladatelství Mystery Press

Nathaniel Darnsworn

JAKO SAMA SMRT
DIVADLO MRTVÝCH
SOCHAŘI MASA

Strašák

DO PEKLA A ZPĚT
PROJÍT OHNĚM
SPÁLENÁ ZEMĚ

Solar

BEZ NÁVRATU

Samostatné knihy

U HLAVY MANTICHORY

Připravujeme

VYKOPAT HROBY

JAKUB HOZA

U Hlavy mantichory

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jakub Hoza, 2026

Cover & Illustration © Ondřej Hrdina, 2026

Cover Art © Jan Kravčík, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-063-8 (pdf)

kapitola první

1.

Alren měl překvapivě dobrý den. Na farmě starého Rouchala si svoje odpracoval už dopoledne, takže měl zbytek dne volno. Kydání a čištění prasečích chlívků je sice práce nechutná, na druhou stranu se do ní nikdo nehrne, a tudíž je poměrně dobře placená. Pokud je do toho netlačila rodina, byla většina místní omladiny ohledně vykonávaných činností dost vybíravá. Podobné práce tedy připadly těm, kdo se nacházeli nejnižše na společenském žebříčku. A pokud měla místní společnost nějaký spodek, on se na něj díval ze sklepa.

Právě teď na tom ale nezáleželo. Beze spěchu se loudal přes rozkvetlou louku. Měl rád brouzdání travou. Ten pocit, když stébla hladí holou kůži. Jistě, na louce se kromě trávy zpravidla nachází také další rostliny, které na omak nejsou ani zdaleka tak příjemné. Například bodláky. On však měl díky svému dědictví a zároveň prokletí velmi silnou kůži na chodidlech. Jako by se pro chození bez bot narodil, což vlastně byla z poloviny pravda.

Sklonil hlavu. Kromě zelených stébel a zběsile uskakujících lučních koníků tak viděl i nártý svých nohou. Jen by jeho dědictví nemuselo zahrnovat porost silných hnědých chlupů. Pokud věděl, bylo mu šestnáct let a tohle byla zatím jediná místa, kde mu chlupy rostly. Ani vousy mu nerašily.

Zatnul zuby. Chlapci jeho věku hrdě vystavovali na odiv svůj počínající porost. Všechen a klidně i před děvčaty. Tedy hlavně

před nimi. Na druhou stranu jeho citlivá a lehce zašpičatělá ouška zaslechla, jak si dívky mezi sebou špitají, co se povídá o mužích s velkými chodidly. Bohužel vzápětí dodaly, že on je vlastně jen poloviční muž. Dostalo se mu tak dalšího vysvětlení milostných neúspěchů.

Pravda byla, že většina jeho vrstevníků začala chodit na seno ověřovat ty drobné rozdíly mezi chlapci a děvčaty nejpozději před rokem.

Na vesnici s malými přeplněnými staveními a spoustou hospodářských zvířat kolem nebyly technické milostných hrátek žádným tajemstvím. Vyzkoušet to chtěl každý a co nejdřív. On taky, ale měl smůlu. Nikdo nestojí o mísence, který smrdí tak akorát prasečími výkaly a měďáky. Sice sahal většině vrstevníků po prsa, ale zjevně ho měli po krk.

Dnes ale přinatrefil na malou Essie. Přezdívkou dostala proto, že byla drobná. Jako jedna z mála dívek blízkého věku menší než on. Nepotkal ji tak docela náhodou. Věděl, kam chodí pást kozy. Všiml si, že po něm občas vrhá postranní pohledy, což byla příjemná změna oproti blátu a kamenům. Navíc ty pohledy nebyly doprovázeny pohrdavými úšklebky. Sice mu to chvíli trvalo, hlavně proto, že vážně nevěděl, co si o tom má myslet, ale nakonec došel k závěru, že za zkoušku by to stálo. Odhodlával se skoro týden.

K jeho překvapení šlo všechno hladce. Věděl, že si moc hezky popovídali, přestože si vůbec nedokázal vzpomenout, o čem. Celou dobu měl totiž značný problém udržet ruce v klidu. Dívčina byla sice nevysoká, ale její milý obličejík rámovaly vlasy barvy zlaté pšenice a na těch správných místech byla tak akorát zaoblená.

A pak tady byl ten polibek. Tedy vlastně jen letmá pusa na rozloučenou, ale jeho první. Na hodnou dobu ho odrovnala natolik, že vůbec netušil, kam jde.

Zvedl zrak a podíval se do dálky. Dostal se hodně daleko od vesnice. Právě scházel ze svahu poslední louky. Před ním se zvedala hradba vysokých stromů se silnými kmeny.

Poškrábal se za uchem. Dělal to vždy, když byl nervózní a nebyl si jistý, co by měl dělat. Lesa se nebál. Na stromech, kamenech, mechu a lišejníku, stejně jako na rozkládajícím se listí, není nic strašidelného. Báł se dalších věcí, které se občas v hvozdu objevily a které do něj tak docela nepatřily.

Věděl, že těsně za hranicí lesa vede kupecká stezka a pokračuje až do vesnice. Použít ji by mělo být celkem bezpečné. Celkem bezpečné ale neznamenaloz rozumné. Čím dále se na hvozď před sebou díval, tím víc se mu nelíbil. Proč zbytečně riskovat? Bude lepší vrátit se stejnou cestou, jakou přišel. Dobrodružství si dnes užil ažaž.

Otočil se k odchodu ve vlastních stopách a ztuhl. Přes horizont louky se přehoupły čtyři postavy. Byly o dvě hlavy vyšší než on. Kresta a jeho poskokové. Termín poskokové byl velmi akurátní. Bez souhlasu svého vůdce neměli nárok téměř na nic, včetně vykonávání malé a velké potřeby. Občas uvažoval, jestli jim nemusí přikazovat, kdy mají začít dýchat.

Poskoci byli jako vysekaní z jednoho kadlubu. Tupé obličejy pod rozčuchanými čupřinami a přinejmenším dvakrát tolik svalů než on. Na tři by nestačil ani náhodou. Oni však byli ten menší problém.

Jejich vůdce byl z úplně jiného těsta. Chybělo mu nízké čelo, tvář měl pohlednou a zcela prostou natvrdlosti. Právě naopak, tmavé oči odrážely krutou inteligenci.

Alren ztuhle zíral na blížící se pohromu. Tohle nebyla náhoda. Do těchto míst málokdy zamířil někdo, kdo nemusel. Krátce otočil hlavu a podíval se na les. Nyní mu připadal daleko přívětivější. Při dalším pohledu nahoru na louku zjistil, že Krestova tlupa se blíží opravdu rychle.

Utéct do lesa, nebo se jim postavit? Nepřátelé se roztáhli do půlměsíce, aby měli jistotu, že neunikne. Čas na rozhodnutí se rychle krátil.

Zastavili se tři sáhy od něj. Možná by měl začít utíkat. A možná by si měl poslechnout, co mu chtějí říct.

Kresta si ho chvíli měřil. Ten pohled se mu nelíbil. Pak konečně promluvil a jeho hlas hladil jako truhlářská rašple.

„Myslel jsem, že jsi chytřejší, zakrslíku.“

Alren sice netušil, co tím myslí, ale začínal si uvědomovat, že se dostal do hodně nebezpečné situace.

„Musel jsi přece vědět, že Essie patří mně.“

Nakrčil obočí.

„Ty ji špehuješ?“

Darebák se ušklíbl koutkem úst.

„Jen si hlídám, co je moje. A taky chci mít jistotu, že se jí nic nestane. V okolí to může být nebezpečné.“

Tu nárazku Alren nemohl nepochopit.

„Myslel jsem, že jsi se Sigrid z horního statku,“ odvážil se namítnout.

„To bývalo. A teď je teď.“

Něco mu říkalo, že tohle asi neuhraje, ale neměl na vybranou.

„Neodvážil bych se ti radit, ale její otec se předevcírem zmatlal v hospodě a vyhlašoval, že si jeho dceru budeš brát.“

„Ten starý paprika si může říkat, co jen chce.“

„Každý den si ostří vidle,“ upozornil Alren soka.

„Vidle sice nemám, ale úplně bezbranný také nejsem.“

Zpoza opasku pobitého leštěnými měděnými plíšky vytáhl Kresta nůž s dlouhou čepelí. Jeden z poskoků nakrčil obočí, zatímco zbylí poslušně vyndali ze dřeva vyřezané obušky.

„Počkej! To už je trochu moc, ne?“ nadhodil váhavější z patolízalů.

Kresta se na něj výhruzně podíval.

„Nestrachuj se! Nechci ho zabít, jen dostane lekci, kterou si bude pamatovat. Uříznu mu ty hnusný špičky uší. Spokojenej?“

Poskok, který zjevně neměl v hlavě jen piliny, nasucho polkl a přikývl.

„Jo, jasně.“

„Neměl jsi sem chodit. Taková chyba se jednomu ošklivě vymstí,“ ozřejmil Alrenovi s ošklivým úšklebkem Kresta.

To říkat nemusel. Alren došel ke stejnému názoru. Jenom netušil, že zajdou tak daleko. Tohle nebyla obvyklá nakládačka. A také věděl, že kdyby se něco zvirtlo, jeho nikdo postrádat nebude. Otočil se a rozběhl se do pochybného bezpečí hvozdu.

Nohy dopadaly na zem v tom nejběsilejším rytmu, na jaký se zmohl. Přes proklamace vůdce místních grázlíků si byl jistý, že běží o život. Zatím ještě neměl problém s dechem. Možná byl malý, ale ty nejúpornější pomocné práce mu dodaly výdrž, jakou se mohl chlubit málokdo z vesnice.

To samé se nedalo říct o jeho pronásledovatelích. Zřetelně za sebou slyšel dech hřmotných chasníků, kteří funěli jako kovářské měchy. Kromě jejich vůdce. U toho vůbec netušil, kde je. Přes rameno se podívat neodvažoval. Ne v okamžiku, kdy utíkal ze všech sil. Kdyby to zkusil, pravděpodobně by zakopl o kořen, nebo ještě hůř vrazil do stromu. To, že si nemohl být jistý, jak daleko za ním Kresta je, mu dělalo starosti. Každou chvíli mu mohl zezadu zapíchnout nůž do ledvin.

Odrazil se a po krátkém skoku dopadl na dno nehlubokého újezdu, který směřoval zpátky k vesnici. Mezi dvěma vozy vyježděnými koleji se táhl ostrůvek zarostlý řídkou travou. Stěny úvozu tvořil drolicí se pískovec.

Konečně mohl nabrat pořádnou rychlost. Za sebou uslyšel vyjeknutí následované žuchnutím něčeho těžkého. Nadávky

následovaly vzápětí. Snadno uhodl, co se stalo. Pod jedním z tlustochů se utrhł okraj újezdu.

Dobře, to by je mohlo trochu zpomalit. Musel být vděčný za sebemenší výhodu. Pořád měli delší nohy než on.

Teď šlo o všechno. Pokud doběhne do vesnice, grázlové se o nic nepokusí. Starosta a ponocný, starý vysloužilý voják, si cenili klidu. Zkusil ještě zrychlit, i kdyby se měl vydat ze všech sil.

Soustředil se na svůj dech. Hluboký nádech, dlouhý výdech. Svět kolem něj se zúžil na cosi jako tunel, po jehož okrajích se stmívalo. Zřetelně viděl jen cestu přímo před sebou.

Nádech, výdech. A znovu, pořád dokola. Úvoz brzo skočí. Blížila se poslední zákruta, za kterou se nachází křižovatka cest. Na posledním rovném úseku se odvážil blesknout pohledem zpět. Byli daleko blíž, než si myslel. Na otevřeném prostranství ho dostanou.

Než se mohl rozhodnout, co podnikne dál, vyběhl na křižovatku a málem vrazil do zádi velkého, plachtou krytého vozu.

Zaváhání se mu skoro stalo osudným. Na poslední chvíli se sehnul pod úderem obušku, který ostře třeskl o prkna vozu.

„Teď tě máme, ty malá kryso!“

Uskočil před další ranou, která tentokrát mířila na jeho žebra, ale věděl, že dlouho nevydrží. Stahovali se kolem něj jako smečka vlků. Za ranaři se spokojeně šklebil Kresta, nůž stále v ruce.

Náhle vedle něj dopadly těžké boty. Sukovitá ruka, která byla skoro tak velká jako jeho hlava, chytila dopadající obušek a vytrhla ho ranaři jako nic.

Mozolnatý palec se zapřel proti dřevu a jedním rázem zlomil obuch jako obyčejné párátko. Poskoci se zaraženě stáhli o půl sáhu zpět.

„Co kdybyste to zkusili na někoho ještě menšího, než je on,“ navrhl hluboký a znělý hlas.

Alren otočil hlavu a poprvé pohlédl na svého zachránce. Zjistil, že musí skutečně o půl hlavy klesnout zrakem. Po jeho boku stál prostě oděný trpaslík s dlouhým rudým vousem spleteným do spousty copánků a rozježenou čupřinou stejné barvy. Oblečení měl z prosté lněné látky barvy země a jen široký kožený opasek vykládaný pravostříbrem dával najevo, že jeho majitel nebude patřit k nemajetným.

Také bylo potřeba podotknout, že trpaslík byl skoro stejně široký jako vysoký a na zjizvených předloktích se mu vlnily mohutné svaly. Modrýma očima, které svítily z opálené tváře, si měřil útočníky.

„Já se snad vychovávání mladých spratků nikdy nezabavím,“ odtušil znechuceně.

Alren si všiml, že vůdce grázlů stojí opodál a nerozhodně potězkává v ruce nůž. Co se jeho týkalo, jasně tím prokázal, že není ani zdaleka tak chytrý, jak si myslí.

Zazvonilo to a nůž mu vypadl z ruky. Bolestně zaskučel, chytil se druhou rukou za pravačku a klesl na kolena. Čepel meče, která ho před okamžikem naplocho pleskla přes hřbet ruky, se mu ocitla na rameni. Nacházela se znepokojivě blízko žíly pulzující na krku.

„Tahat nůž do rvačky jsem vždycky považoval za pěknou prasárnu.“

Teprve v tom okamžiku si Alren všiml i majitele meče. Černovlasý muž s knírem a bradou téže barvy byl štíhlý, ale se širokými rameny. Košile i kalhoty ladily s hlavovým porostem, díky nahnědo mořené kůži se odlišovaly jen opasek s odřenou pochvou a vysoké škorně. Muž se tvářil smrtelně vážně.

Cizinec v černé Krestu pomalu obešel, čepel meče stále nebezpečně blízko mladíkova krku. Klečící k němu zvedl usazené oči v náhle bledé tváři.

„To byl jen takový žert,“ zaskuhral.

Cizinec pokýval hlavou.

„Tak žert, povídáš? A já jsem vás předtím považoval za lupičskou bandu. Ještě že jsem se neukvapil.“

Paže s mečem klesla.

„Potkal jsem už pár vtipálků, jako jsi ty,“ pokračoval cizinec. „Většina z nich sešla ze světa hodně brzy. Někteří rukama těch, kteří jejich žerty nepovažovali za zábavné, a další rukama mistra popravčího.“

Trpaslík se zachechtal.

„Takový humor, to může být zatraceně vážná věc,“ poznamenal a mrkl na Alrena.

Potom udělal dva kroky k chasníkům, kteří před nim ustupovali. Zastavil se, založil si ruce v bok a vypnul hrud.

„Na co ještě čekáte, smradi?! Seberte si svého pohlavára a táhněte!“ zaduněl.

Omladina spěšně postavila vůdce na nohy a odváděla ho pryč po cestě směřující k vesnici.

Muž v černém zvedl nůž a chvíli si ho prohlížel. Zběžně zkusil, jak je vyvážený a ostrý. Nakonec jej vzal a obloukem hodil do lesa.

„Zabil by tě,“ prohodil zběžně k Alrenovi, zatímco se vracel ke koním zapřaženým do vozu.

Ten sledoval muže v černém pohledem. Věděl, že má pravdu, a jen tak tak se při tom pomyšlení nezačal trást.

Když ho cizinec mýjel, uvědomil si, že je mnohem mladší, než se dalo usuzovat z jeho vážného výrazu. Mohlo mu být něco přes dvacet zim.

Alrenovi na rameno dopadla těžká ruka. Ne však hrubě. Trpaslík si ho otočil čelem k sobě.

„Tak, mládenče, co teď s tebou? Jestli jsi přesporní, měl bys kmitat nohama jako o závod, abys byl co nejdřív zpátky u vašich,“ poradil mu rudovous.

„Ne, oni jsou z mojí vesnice. Je nedaleko,“ dodal nesouvisle.

„Tak to jsi v pořádném maléru,“ potvrdil trpaslík jeho obavy. „Ten jejich vůdce je pěkný hajzlík. Takový, co si umí zášť hýčkat. Nůž sice tou rukou nezvedne hezkých pár dnů, ale ta jeho banda vypadá dost tupě na to, aby ho poslechli, když jim nařídí nějakou hloupost.“

Alren nasucho polkl a bezmocně pokrčil rameny. Věděl, že ve vesnici se zastání nedočká, ale maličká chaloupka po matce bylo to jediné, co mu zbývalo.

„Musíme vyrazit dál!“ ozvalo se z kozlíku vozu.

Trpaslík se usmál a znovu mrkl.

„Právě se našeho mladého průvodce hodlám zeptat na cestu!“ houkl zpátky a obrátil se zase k Alrenovi. „Jeho si nevšímej. Když má špatnou náladu, bývá nerudný. Každopádně bys nám mohl pomoci a vysloužit si pár měďáků, co říkáš?“

Nemohl než přikývnout. Cizinci mu před pár okamžiky nejspíš zachránili život.

„Hledáme jedno místo, mělo by to být opuštěné stavení. Kdysi to bývala krčma jménem *Chapadla zeleného měsíce*.“

Na okamžik ztuhl. Trpaslík si ho se zájmem prohlížel.

„Tak co? Znáš cestu?“

Podvědomě před sebe zvedl ruce, jako by se bránil.

„Ale... ale tam přece straší! Každý to ví,“ vykoktal zaraženě.

„Nepovídej,“ zabručel černovlasý a vyklonil se z kozlíku.

Zdálo se mu to, nebo po podmračené tváři přeběhlo něco jako pobavení?

„Opravdu. Mockrát se okolo objevily různé potvoroviny, netvoři a tak. A v noci tam straší duch hostinského.“

„V tom případě se o tom jistě brzy přesvědčíme, protože jsme to místo koupili,“ odušil černovlasý.

Kozlík vozu byl pohodlnější, než Alren čekal. Za svůj život se svezl jen dvakrát s formany, ale na jejich vozech řemeslníci odvedli daleko horší práci. Měl podezření, že tento konkrétní vůz vyráběli trpaslíci. Řeči o jejich umu a preciznosti v tom případě nebyly vůbec plané.

Přes počáteční strach nakonec souhlasil s tím, že pocestné a budoucí sousedy na místo doprovodí. Napadlo ho, že vrátit se do vesnice až později, v čase večere a z nečekaného směru, by mohlo snížit možnost, že mu Krestovi pochopové nachystají past. Nemalý podíl na jeho rozhodnutí měl také příslib odměny.

Muž v černém se tedy s remcáním a bručením posunul na kozlíku ke straně a udělal mu místo. Trpaslík cestoval za jejich zády společně s nákladem.

„Poslouchej, jak se vůbec ta vaše vesnice jmenuje?“ zeptal se muž po jeho boku.

„Kyselá Močka.“

Černovlasý vytřeštil oči.

„Cože?!“

„No, každý si tu doma nechává kvasit zelí, a to se pak se šťávou přidává skoro do každého jídla. Té šťávě se říká kyselá močka. A protože je vesnice svým kvašeným zelím známá po celém okolí, začalo se jí tak říkat,“ vysvětlil s pokrčením ramen.

Dobře věděl, že jeho odpovědi schází ten správný patriotický duch, ale místní kuchyně mu za ty roky už vážně lezla krkem. Jako snad každému s výjimkou největších zatvrzelců. Zelná liga není pro každého.

„Koukám, že jsme přijeli na správné místo,“ ozvalo se zezadu.

Černovlasý se zatvářil rezignovaně.

„Já tedy nevím, jestli dokážeme uspokojit takové gurmány.“

„Kdyby jim to chutnalo, tak tomu utrejchu budou říkat kyselá mňamka. Stejně pro nás budou hlavní hosté z Půldorfu.“

Alren zastříhal ušima. Už mu dávalo smysl, že je vůz z poloviny plný nádobí. Starou krčmu koupili proto, že ji chtěli provozovat. A stejně jako předchozí majitel se hodlali spolehnout na panstvo z nepřítli vzdáleného města. Strávníci ze samotné vesnice by je neuživili. Problém byl v tom, že cizincům nepřál nic zlého. Zatím se k němu chovali více než slušně. Musel je varovat.

„Když jste tu krčmu kupovali, tak vám asi nikdo neřekl, co se stalo s přechozím majitelem, že ne?“ odvážil se po chvíli.

„Prý nějaká nešťastná nehoda,“ odtušil červolasý.

„Podle toho, co se povídá, z něj našli jen ucho a ledvinu.“

„Tak to musela být nějaká nehoda,“ naklonila se mezi ně trpasličí hlava. „Co kdybys to vzal od začátku a řekl nám všechno, co o tom víš.“

Alren se na chvíli zamyslel, aby si všechny povídačky utřídil. Pak spustil.

„Je to víc než deset let, tak to všechno znám z vyprávění. Když majitel přišel, byl to takový divný strejc s vodnatýma očima a odulým krkem. Jinak prý byl vyzábělý, takže nikdo nečekal, že by mohl dobře vařit. Všichni se smáli, když začal stavět krčmu právě tady. Pak to začalo být ještě divnější. On totiž vařil ryby, raky a jinou roztodivnou mořskou verbež. To bylo vážně podivné, protože moře je dobré dva týdny cesty daleko. Přitom bylo všechno čerstvé a prý to byly opravdové pochoutky. Taky na ně jezdili pracháči nejen z Půldorfu, ale i z dalších měst.“

Trpaslík znalecky zamlaskal.

„Vypadá to, že se ve vaření opravdu vyznal. A dál? Jak to bylo s tou nehodou?“

„Možná jsou to vážně jen povídačky. Tou dobou už do krčmy nikdo z vesnice nechodil, byla příliš drahá. Krčmář se rozhodl uspořádat velkou slavnost a hostinu na večer, kdy

vycházel zelený měsíc. Nikdo pořádně neví, co se tehdy stalo, ale hosté opouštěli místo hodně ve spěchu. Jen starý Pyckanour, který pytláčil poblíž, to viděl na vlastní oči. Do konce života neřekl nic jiného než: Chapadla!“

„Už je po smrti?“ ujišťoval se trpaslík.

„Utopil se v nočníku. Další ošklivá nehoda,“ odpověděl Alren popravdě.

„Nuže, mladíku, nevím, jak to bylo s tím nočníkem, ale to první nehoda nebyla. Spíš mi to přijde jako sebevražda.“

Černovlasý se ušklíbl.

„Nemusíš se bát, mladý muži, my takovou pitomost jako předchozí vlastník zcela jistě neuděláme,“ ujistil Alrena.

Sice ho nesmírně zajímalo, jak to trpaslík myslel, ale neodvážil se zeptat.

2.

Povoz zastavili na prostranství před hostincem. Ze samotné krčmy prozatím viděli jen vrchní patro a střechu. Celou usedlost totiž obklopovala devět stop vysoká zeď z pečlivě sesazených kamenů. Sedlová střecha s jednou věžičkou se zdála být v pořádku.

Trpaslíkovy těžké boty dopadly na zem.

„U Durngura!“

Žádného boha toho jména sice Alren neznal, ale přišlo mu zcela zřejmé, že trpaslík právě vzal jméno boží nadarmo.

Seskočil z kozlíku a málem se mu smekla noha na jednom z nespočtu malých stromků, které na plácku vyrašily. Stejně byl malý zázrak, že celé místo za ty roky zcela nezarostlo.

„Tohohle se budeme muset zbavit,“ bručel si pod vousy i nad nimi trpaslík.

Kolem Alrena se prosmýkla černá košile.

„Kočáry to časem rozjezdí. Zatím budeme mít na práci důležitější věci,“ upozornil trpaslíka jeho společník.

„To máš sice pravdu, ale drnká to na můj smysl pro pořádek.“

„To, že musíš mít všechno dokonalé, zase drnká na nervy ostatním. Zvláště když hodnotíš naše výkony,“ usmál se černovlasý.

Byl to první skutečný úsměv, který na mužově tváři Alren viděl.

„Co říct? Jsem perfekcionista.“

„Myslím, že je to nedílnou součástí trpaslictví,“ odtušil černovlasý.

Dotyčný trpaslík se rozesmál tak, že se musel rukama zapřít o stěnu. Když se přestal smát, otřel si slzy a vypravil se k bráně. Černovlasý se k němu přidal a Alren je následoval. Nikdy by nehádal, že bude tak odvážný. Starou krčmu mladí jako zkoušku odvahy nepoužívali. Bylo to příliš nebezpečné.

„Tohle je opravdu zajímavé,“ poznamenal trpaslík, když rukama přejížděl po úponcích kované brány ze zčernalého a místy zrezlého železa.

Alren se naklonil blíž. Zjistil, že brána je skutečným uměleckým dílem, byť poněkud znepokojivým. Konce jednotlivých prutů dvoukřídlé brány, dost velké, aby jí projel kočár, byly vykovány do podob roztodivných vodních tvorů. Nechyběli úhoři, chobotnice a krabi, ale ani další tvorové jako mořské panny a podivní rybí lidé, o kterých nikdy neslyšel.

„Vypadá to, že starý krčmář byl pěkný ptáček, nebo spíš rybka,“ potvrdil černovlasý.

Zněl pořád stejně, ale Alren konečně rozpoznal, co mu na intonaci tajemného cizince nesedí. Z každého slova cítil slabou, ale zřetelnou hořkost.

„Co tím myslíte? Co byl hospodský zač?“ nevydržel.

Trpaslík k němu otočil hlavu a zářivě se usmál.

„To, co bych ti mohl říct právě teď, by byly jen dohady, a proto to neudělám.“

„A řeknete mi to, až budete mít jistotu?“

„Na to si budeš muset ještě počkat.“

Zklamalo ho to. Jeho zvědavost mu často dávala zabrat, a právě teď skoro šílela.

„Pomohlo by, kdybych s vámi šel dovnitř?“

„Rozhodně to neuškodí,“ přikývl trpaslík.

Zdálo se mu to, nebo v jeho výrazu skutečně zahlédl uznání?

„Nejprve ale musíme odemknout.“

Černovlasý vytáhl velký zdobený klíč a olejníčku. Nejprve s tichým *puk puk* vstříkl dovnitř masivního zámku pořádnou dávku oleje a poté do něj vsunul klíč. Několikrát se jím bezúspěšně pokusil otočit. Zjevně zklamaný, klíč opět vytáhl.

„Tak to půjde tou těžší cestou,“ oznámil jeho společník.

Chopil se mřížoví jednoho křídla brány. Jediným trhnutím doprovázeným zafuněním mu křídlo zůstalo v ruce. Opatrně jej vytáhl ven a opřel o zed.

Alren jen třeštil oči. Podle zbytků malty křídlo vytrhl z ukotvení mezi kameny. Pořád tak trochu jako ve snách došel k velikému kusu kovu, chopil se železa a pokusil se s ním pohnout. Nešlo to. Musel být nesmírně těžký.

Silný prst mu zaťukal na rameno.

„Co kdybychom šli dovnitř, chlapče? Tady už se nic zajímavého nedozvíš,“ ponoukl ho trpaslík.

Všiml si, že černovlasý tasil meč.

„Neměl byste si taky vzít zbraň? Sekeru nebo tak něco?“

Dostal strach. Kdo ví, na co mohli uvnitř narazit? Zvědavost však nad strachem stále vítězila.

Trpaslík se zasmál. Druhý cizinec se přidal.

„Já žádnou zbraň nepotřebuji. Ale chvíli tu počkej! Máš pravdu, že přimět tě jít dovnitř neozbrojeného by bylo nefér.“

„Umím se o sebe postarat!“ odsekl Alren tak trochu proti své vůli.

„Viděl jsem. Nebylo to špatné, ale co když na tebe skočí skřet? Ten je horší než vesnický pobuda.“

Malý silák si Alrena ještě jednou přeměřil a poté se rychlým krokem vrátil k vozu. Vyšplhal na kozlík a zalovil uvnitř. Zpátky přinesl věc, jakou Alren ještě nikdy neviděl.

Trpaslík mu podal něco, co připomínalo tmavou vycházkovou hůl. Zbraň, protože nebylo pochyb, že se skutečně jedná o zbraň, byla dlouhá dobré tři stopy. Na jednom konci se nacházela hlavice samorostu, druhý se zužoval do nepříliš ostré špice. Na rozdíl od vycházkových holí však z povrchu vystupovaly dva palce dlouhé trny.

Nepochyboval, že jde do značné míry o výtvar přírody. Když hůl převzal, zjistil, že její povrch je vyhlazený tak, že se leskne jako zrcadlo a téměř černé dřevo je nezvykle těžké.

„Tohle je železné dřevo,“ odpověděl trpaslík na jeho nevy-slovenou otázku. „Ani ocelová zbraň do hole neudělá vryp. Myslím, že si s ní poradíš dobře.“

Zmohl se jenom na přikývnutí.

Muž v černém mezitím vešel do dvora. Našlapoval opatrně a pozorně se rozhlížel. Trpaslík Alrena ještě povzbudivě plácl po rameni, čímž ho téměř přiměl k dřepu, a svého společníka následoval.

Alren zavrtěl hlavou. Tohle byli ti nejdivnější kuchaři, jaké kdy potkal. Střízlivě si připouštěl, že tak moc jich zase nebylo, ale stejně... Váhal, zdali má opravdu vstoupit. Pokud věděl, nikdo z vesnice se toho neodvážil celé roky.

Zvědavost zákeřným úderem ze zálohy na okamžik vyřadila strach a povzbudila ho vysoko zdviženým palcem. Bránou prošel s pocitem, že právě vstupuje do jiného světa. Dvůr byl velký, neváhal by jej nazvat nádvořím.

Uvnitř neviděl vůbec nic podivného ani nečekaného, což bylo samo o sobě nečekané. Země byla udusaná natolik, že za celou dobu nestačila zarůst trávou ani keři. Vše bylo až k nevíře zachovalé. Malá stodola, ze které právě vycházel černo-vlasý, vypadala, jako by ji majitelé opustili před několika týdny, a nikoliv před deseti lety.

Z pastoušky dědy Grumpa po pěti letech zbýval už jen komín. Na druhou stranu připouštěl, že zániku domu Grumpů napomohla spořivost místních. Po nocích záhadně mizelo dřevo ze střechy i obložení. Na místě zůstaly jen zdi z vepřovic, které neodolaly rozmarům počasí.

U zdi po levé ruce se nacházely stáje, nebo spíš stání pro koně. Přestože byly postavené ze dřeva, včetně šindelové střechy, také ony téměř zázračně odolávaly zubu času. Nebo přinejmenším zubům červotočů.

Před samotnou budovou krčmy, naproti bráně, se trpaslík naklonil přes kamenné roubení studny. Přestože se stříška s rumpálem zdály v pořádku, nespokojeně zamlaskal.

„Ke studni se moc nepřibližuj, chlapče!“ houkl přes rameno.

„Proč, pane?“

Sám nevěděl, proč za otázku přidal pane.

„To roubení se mi nelíbí. Opřeš se o něj a nejspíš si zaplaveš.“

„Takže ve studni je pořád voda?“

„Správně.“

Zamyslel se.

„Proč jste tohle místo kupovali, když jste si ani nebyli jistí, jestli tu je voda?“

Tázaný se k němu otočil a pátravě se na něj zahleděl.

„Co bys řekl? Myslíš, že by to bylo hloupé?“

Možná tím riskoval, ale rozhodl se říct pravdu.

„Ano, a nemyslím si, že byste zrovna vy dva byli hlupáci.“

Trpaslík se opět usmál.

„To jsem rád. A teď pojď, podíváme se dovnitř.“

Černovlasý prošel s povzdechem kolem.

„Ty se toho nikdy nezbavíš.“

„Co říct? Asi to mám v sobě příliš hluboko.“

Trpaslík si zastrčil palce za opasek a zhoupl se na patách. Jestli Alren někdy viděl samolibý úsměv, byl to právě tento. Rudovous na něj ještě mrkl a následoval černovlasého do nitra budovy.

Zvedl oči a přejel pohledem po fasádě krčmy. Předtím si ji pořádně neprohlédl. Budova byla velká. Větší než starostův dům. Také se zvedala do výšky dvou pater a ta výška byla pořádná. Odhadoval, že alespoň tři sáhy.

Tím se stavení lišilo od vesnických domů. Ty měly kvůli zachování tepla v zimě stropy jen tak vysoko, aby se jejich obyvatelé nepraštili do hlavy pokaždé, když se zvedli od stolu.

Zdi měly kamenné základy, na něž navazovaly cihlové zdi, nakoso prokládané silnými trámy, které na zdech vytvářely ozdobné vzory. Pak tu byla věžička. Nevelká, ale první, jakou kdy viděl.

Ohlédl se přes rameno. Prázdný dvůr se mu bez společníků zdál tak nějak strašidelný. Podíval se na dveře do budovy. Byly velké s obloukem nahoře a otevřené jenom na jedno křídlo. Přes okna poskládaná z malých kulatých tabulek nazelenalého skla neviděl z vnitřku vůbec nic. Oslepil je prach.

Po krátkém váhání vešel do budovy. Do nosu ho udeřil pach zatuchliny. Nebyla to plíseň, tu znal dobře. Nevětraný prostor ale dříve či později začne zatuchat. Ne výrazně, jen vlezle.

Prošel krátkou chodbou a skrz velké otevřené dveře. Ocítl se tak v hlavním sále krčmy. Mezi stoly a židlemi vedla ulička až k pultu s nápoji, za nimiž se stále nacházely police s lahve-
vemi a voskem zapečetěnými kameninovými nádobami. Vše bylo obalené vrstvami pavučin. Sice na ně krátce podezíravě

zamžoural, ale zdály se být zcela obyčejné, nastřádané roky horečnaté činnosti svých osminohých obyvatel. Pro jistotu ještě přejel pohledem po kazetovém stropu se třemi kovanými lustry. Na obří pavouky to nevypadalo. O nich zatím jen slyšel a doufal, že při tom také zůstane. Možná byl malý, ale nehodlal skončit jako moucha.

Z průchodu napravo od pultu se ozvalo kovové zarachtání.

„Tak tohle si dám líbit!“ následovalo vzápětí.

Přispíšil si do průchodu a kromě rudovousého trpaslíka, kterého očekával, našel i velikou kuchyni, kterou očekávat měl.

Rudovous právě z jednoho ohniště zvedal velký kotel z černého železa. Se vši opatrností položil obří kus železa na podlahu z kamenné dlažby. Ozvalo se zadunění ne nepodobné gongu.

„Tohle je parádní kousek nádobí, mladíku. Možná bylo zbytečné vozit tolik vlastního nádobíčka. Jen se rozhlédni! Dvě pece dost velké na chleby i krocana, ohniště a kamna, na kterých bez problémů uvaříš pět jídel najednou. Akorát stolům budeme muset trochu seříznout nohy. Jen co v lese postavím udírnu, budu mít vše potřebné.“

„Je to rozumné?“ napadlo Alrena. „Tyhle lesy jsou nebezpečné. Krčmář nenechal tu zeď postavit jen tak pro nic za nic.“

Trpaslík uznale pokýval hlavou.

„Na tom něco bude. Ale neboj se, nepotrvá dlouho a okolní hvozď bude o dost bezpečnější než teď.“

„Co tím chcete říct?“

Rudovous varovně pozvedl prst.

„To není tvá věc. Alespoň zatím ne.“

Zamyslel se. Možná začínal chápat záměry podivných cizinců. Minimálně co se jeho osoby týkalo.

„Prošel jsem celý spodek a je bezpečný,“ ozval se za Alrenem černovlasý tak nečekaně, že ten málem nadskočil leknutím.

„Nahoru jsem zatím jen nakoukl, ale vypadá to dobře.“

„Co sklepení?“ zeptal se trpaslík.

Možná se to Alrenovi jen zdálo, ale tentokrát to bylo poprvé, co z rudovouse vycítil napětí.

„Přesně podle předpokladů, a dokonce něco navíc. Zase jsem ho zavřel.“

Trpaslík si nadšeně zamnul ruce. Pak upřel zrak na Alrena.

„Čeká nás spousta práce. Co ty, chlapče? Chtěl by sis k měďákům vydělat i nějaký ten stříbrňák?“

Pracovali až do pozdního odpoledne. Po teplém slunečném dni se schylovalo k teplému slunečnému večeru. Přestože všechna okna otevřeli dokořán, pach zatuchliny přetrvával. Nakonec tedy vytáhli ven stůl a lavici, na kterou se vyčerpaný Alren s úlevou svalil.

Nikdy by nečekal, že v horním patře, kde byly převážně pokoje pro hosty, najdou tolik nepotřebného haraburdí. Naštěstí půjde většina spálit. Nikdy nezapomene na trpaslíka, který trhal starý a poškozený nábytek holýma rukama na kusy. Přestože oba jeho společníci odvedli víc práce než on sám, měl v hlavě prázdno a nepřítomně se díval na vnější bránu. Tedy na to, co z ní zbylo.

„Tak tady to je, mládenci!“

Na stole přistála mísa s velkými bramborami pečenými v popelu. Z hlíz stále sálal žár ohně. Vzápětí se přímo před ním ocitl stříbrný talíř s kusem kouřícího masa. Vonělo tak, že se mu hned začaly sbíhat sliny. Do té doby si kvůli únavě neuvědomoval, jak velký má hlad.

„Děkuji,“ hlesl tiše. Na nic jiného neměl sílu.

„Málem bych zapomněl!“ plácl se do čela trpaslík, až to plesklo. „Brambory jsou ještě trochu horké. Z ohně rovnou do zobáčku, abych tak řekl.“

Vzal brambor obalený zbytky popela z mísy a rozloupł ho přibližně na dvě půlky. Ty poté pečlivě usadil na Alrenův talíř.

„Nezapomeň si je posolit.“

Prstem ukázal na velký táč, na kterém jídlo přinesl. Nechyběla tam mistička se solí, nože, vidličky a další stolovací náčiní. Vše ve stříbře. Pro Alrena to představovalo větší bohatství, než viděl za celý svůj život. Zvedl jednu ze lžic, bohatě posolil žlutou dužninu, ze které ještě stoupala pára. Nabral trochu záhadného jídla a vložil jej do úst.

Spálil si jazyk. Uvědomil si, že měl víc dbát na varování ohledně teploty pokrmu. Zkusil to ještě jednou a tentokrát sousto nejprve vydatně ochutnal. Přes počáteční zádrhel byl velmi zvědavý. O bramborách zatím slyšel jen z druhé ruky.

Hlíza chutnala mnohem lépe, než čekal. Především neměla nic společného se zelím, které mělo ten nedostatek, že v noci měnilo přečpaná stavení na něco, co páchlo snad ještě hůř než vnitřek kadibudky.

„Nech mě hádat,“ požádal černovlasý, který třímal na dvojzubé vidlici napíchnutý skrojek tmavě rudého masa.

„Jen do toho!“ přikývl vážně trpaslík.

„Kýta z kance naložená v láku se solí a divokým kořením a následně pomalu pečená na buku s hrstí vavřínových lístků. Správně?“

„Správně,“ potvrdil rudovous.

Alren, který si právě liboval při ochutnávání téhož masa, se málem zadusil soustem. Zvěřina byla výsadou šlechticů a jiných boháčů. Nebo případně pytláků, což bylo ovšem velmi riskantní zaměstnání, zvláště v místních lesích. Když jste měli štěstí, přišli jste časem jen o uši. Královští lovčí a soudci byli obecně vzato daleko velkorysejší než nestvůry.

Dál jedli v naprostém tichu, rušeném jen zvuky lesa pronikajícími přes zeď. Nejlepší jídlo, jaké kdy jedl.

Cizinci se k němu chovali lépe než kdokoliv ve vesnici. Přesto tu byly jisté možnosti, které nemohl pominout. Stříbrné nádobí mělo nesmírnou cenu. Tedy alespoň pro něj. Jeho současným majitelům na něm podle všeho zase tak moc nezáleželo. Kdyby se ztratil jeden nůž, určitě by si toho nevšimli.

Trpaslík se zvedl z lavice a sáhl do váčku.

„Myslím, že je čas na výplatu. Viděl bych to na deset měďáků za radu a tři stříbrné za odvedenou práci.“

Když velká mozolnatá ruka položila mince před něj na stůl, chvíli beze slova sledoval odlesky dvou kovů. Bylo to o stříbrňák víc, než zněla původní dohoda. Zastyděl se, že ho vůbec napadlo tyhle dva okrást.

„Poslouchej, mládenče,“ pokračoval trpaslík. „Pro samou práci jsme se ani nepředstavili. Nemohu ti pořád říkat chlapče nebo hochu. Zasloužíš si oslovení jménem.“

„Je mladší. Měl se představit jako první,“ dodal zachmuřeně černovlasý.

„Huš!“ okřikl ho dobrosrdečně trpaslík. „Mně říkají Fnayir Kovostisk a támhleten bručoun se jmenuje Larik Akved.“

„Pro něj *pan* Akved,“ upřesnil černovlasý.

Nebyl tak hloupý, aby nepochopil narážku. Vstal a hluboce se uklonil.

„Alren Sedmikvítek k vašim službám. Omlouvám se za svou předchozí nezdvořilost.“

Trpaslík se znovu široce usmál.

„Tak je to správné. Zůstává ale otázka, co s tebou? Blíží se soumrak a sám říkáš, že tyto lesy jsou nebezpečné. Nechceš dnes raději přenocovat tady?“

Pro Alrena to byla velmi těžká otázka. Netušil, jestli se víc bojí možného setkání s nestvůrou v lese nebo s duchem, který měl strašit v krčmě. Třeba si ohledně ducha jen vymýšleli. Jenže co když ne? Byla pravda, že ducha vždy viděl jen

vzdálený bratranec nebo někdo, u koho nebylo záhrobní setkání možné ověřit.

Na druhou stranu ve všech příbězích o setkání s duchem se vyprávělo, že pouhý jeho dotek zmrazí maso až na kost. A potom tu byl ještě drobný detail, který mu nešel z hlavy. Hostinec nikdo za víc než deset let nevyraboval. To muselo mít důvod.

„V téhle části lesa to není až tak nebezpečné. Pokud se do vesnice dostanu do setmění, bude to v pořádku.“

„Jsi si jistý?“

„Ano, pane Kovostisku,“ zalhal.

„Dobře, mladý muži, dělej, jak myslíš. Zatím jsi byl chytrý. Buď chytrý i dál.“

Alren nakrčil obočí.

„Co tím chcete říct, pane?“

„To s tvým úhlavním nepřítelem ještě neskončilo,“ odpověděl mu nečekaně Akved.

„Ale on není můj úhlavní nepřítel.“

Černovlasý se jen ušklíbl.

„Jestli jím předtím nebyl, tak teď už je. Buď chytrý. To je základ. Druhým krokem je být připravený.“

Takhle o tom Alren ještě neuvažoval a z těch úvah ho pomalu, ale jistě začínal jímat děs. Přesto strach z ducha vítězil.

„Měl bych jít,“ řekl tiše.

Především sám sobě.

„Tak co mu říkáš?“ otázal se Fnayir Kovostisk svého společníka, zatímco sledovali, jak mladík vychází z brány.

„Je ještě brzo na nějaké soudy,“ odtušil Larik Akved.

„Jistě budeš mít příležitost.“

„Myslím, že stříbrem sis to pojistil dostatečně. A to ani nemluví o zbrani, kterou jsi mu daroval.“

„Je to starý krám,“ pokrčil trpaslík rameny.

Vzhledem k jejich šířce bylo gesto skutečně nepřehlédnutelné. Jeho společníka podle všeho poněkud popudilo.

„Starý krám? Ta věc má vyšší cenu než tažný kůň. Měla by být vystavená ve sbírkách akademie.“

„Jen by se na ni prášilo. Takhle aspoň poslouží. Ty bys ho snad pustil neozbrojeného?“

Stažené obočí a nesouhlasně přivřené oči byly jeho jedinou odpovědí.

„Je to kurážný mladý chlapík,“ poznamenal Fnayir.

„Ano, i tak by se to dalo říct,“ přikývl Larik. „Také by se ale dalo říci, že je zbrklý a příliš riskuje.“

„Copak jsi byl v jeho věku jiný? Není to tak dávno.“

Trpaslík pozvedl obočí a tázavě se na společníka zadíval. Ten obrátil oči v sloup a zhluboka si povzdechl.

3.

Neměl to dělat, neměl. Část lesa mezi vesnicí a opuštěnou krčmou sice byla do určité míry přehlednější než hlubší části hvozdů se všemi svými kopci, skalami, údolíčky a proláklíkami, ale pro změnu se zde lépe dařilo keřům.

Nelhal, toto místo skutečně bylo bezpečnější, ale to neznamenalo, že procházet se tu bylo zcela bez rizika. Možná se měl do vesnice přece jen vrátit po cestě, jenže právě tam by si na něj s největší pravděpodobností počíhali. Ve vesnici samotné se ho napadnout neodváží, alespoň za světla ne.

Tehdy mu rozvaha připadala správná. Nyní, když se stíny prodlužovaly a přitímí pod listy stromů prohlubovalo, však poskytovala jen slabou úlevu.

Pokračoval s nejvyšší ostražitostí. Naslouchal a sám se pohyboval téměř neslyšně. Stále se rozhlížel kolem sebe. Vyhýbal

se těm nejhorším místům, kde by někdo či spíše něco mohlo číhat v záloze.

Ušel přinejmenším dvě třetiny cesty, když vtom se z křoví napravo za ním ozvalo zakvokání. Znělo mnohem hlouběji, než je běžné u slepice, a nesmírně výhrůžně.

Leknutím ztuhl v půlce kroku. Mohl to být kurolišek. Tvor podobný velkému kohoutovi, vylíhlému z hadího vejce sneseného samcem slepice. Jinak o původu tvora raději nikdo nic neříkal a staršinové zahanbeně klopili zrak. Historky tradované mezi mládeží byly hodně divoké a nejčastěji obsahovaly drůbeží sodomii. Každopádně tato nestvůra dokázala proměnit na kámen každého, koho se dotkla.

Bleskem se otočil a v ruce si přehodil ostnatou hůl, kterou do té doby používal jako berlu. Kurolišek létá, tomu neuteče. Musí bojovat.

V křovisku se cosi zamlelo. Něco velkého.

„Kokokvák! Kikyr...“

První zakvokání znělo hodně bolestně, druhé bylo náhle utnuto. Křovisko přestalo šustit a lístky se přestaly pohybovat.

Pozvedl hůl v náprahu. Pořád se nic nedělo. Pomaličku se krůček za krůčkem přibližoval ke křoví. Dost možná to byl hodně špatný nápad, ale chtěl té věci přijít na kloub.

U křoví se zastavil, hůl připravenou k úderu. Nic.

Nejprve šťouchl zbraní do křoviska, ale nedočkal se žádné reakce. Pořádně zašťáral uvnitř, pořád se nic nedělo. Nakonec tedy, stále s holí v ruce, křoviny rozhrnul. Kromě po čertech velké skvrny od krve neviděl nic zajímavého. Krev byla čerstvá.

O krok ustoupil a poškrábal se na hlavě. Bylo to čím dál divnější. Nemohl odolat, aby křoviny neobešel a nepátral na druhé straně po stopách.

Ve vrstvě zetlelého listí našel jen nezřetelné prohlubně a několik cákanců krve, které směřovaly hlouběji do lesa a po

jednom sáhu zcela zmizely. Ať napíнал zrak sebevíc, dál mezi stromy neviděl žádné zvíře, netvora ani člověka.

Nezbylo mu než se otočit a pokračovat k domovu. Po zbytek cesty se už nic podezřelého, pochybného ani zvláštního nestalo. Zdálo se, že nebezpečnoství se pro tento den vyčerpalo a vyhlásilo padla. On ovšem dobře věděl, že nic není vzdálenější pravdě.

Od okraje lesa zamířil přímo k malému domku na kraji vesnice. To byla jedna z mála věcí, která mu zůstala po matce. Před třemi lety se vypravila sbírat bylinky a už se nevrátila. Nikdy nezjistil, co se s ní stalo.

Padal soumrak. Ve vesnici zvonil zvon a obyvatelé pomalu končili s prací. Až se setmí, každý, kdo má v hlavě kromě sena i kousek rozumu, bude chtít být za bytelnými dveřmi.

V některých staveních už zavírali okenice. Jen pastýři, kteří si vytáhli krátké stéblo, budou nocovat se stády. Nutno ovšem podotknout, že bytelnější stáje, přístřešky a případně i chlívky by v kraji pohledal.

Když otevíral dveře chaloupky, prošla kolem skupina ženců vracejících se z pole. Muži nespěchali. Na skupinu sekáčů se spoustou pekelně ostrých nástrojů ovládaných s přesností ranhojičova skalpelu by si troufl leda tak obecní blázen. Netvorů se to týkalo také. Poctivá rána kosou zkazí den – tedy vlastně noc – i vlkodlakovi.

Prošel maličkou předsínkou a vstoupil do jediné větší místnosti v domě. Jindy by si na kamnech s pecí připravil večeři a poté se šel uložit na vyhráté lůžko za pecí, ale dnes bude muset plány upravit.

Dobře si pamatoval na slova pánů Kovostiska a Akveda. Než se uloží ke spánku, čeká ho spousta práce.

Ležel a nemohl spát. Věděl, že udělal, co mohl, ale to na klidný spánek nestačilo. Naopak, jestli má pravdu, a byl si téměř jistý, že ano, tohle bude pěkně rušná noc.

Při převalování ho vyrušil souvislý zvuk ozývající se odněkud zdola. Byl to tichý hovor. Možná si mysleli, že šeptají, ale kam se hrabali na jeho ouška. Hlasy znal.

„Ten zsranej šmejď mi zase spadnul přes oči!“

„Já teda v tý zatracený tmě sotva vidím na cestu i tak. Kdo vůbec vymyslel, že si dáme na hlavu plátěný pytlíky, aby nás nikdo nepoznal?“

Následovala chvíle ticha. K autorství se nikdo nehlásil.

„Co je špatnýho na šátkách přes nos? To je klasika. Loupežníci to přece používají roky, ne? Oproti tomu bílý pytlíky, to je vážně pecka. Jestli nás někdo uvidí, budou nám říkat kukla-klan,“ postěžoval si druhý hlas.

„Heleďte, když jsme to vymýšleli, tak si nikdo nestěžoval!“

Šeptání jim dlouho nevydrželo, pomyslel si Alren. Pomalu se zvedl do kleku.

„No tak teď už si stěžuju, protože v tom nevidím ani hovno.“

„Vždyť jsem tam udělal díry na oči jako kráva!“

„Jo, a úplně blbě.“

„Příště si to zařizujte sami, vy nevděční hajzlové!“

„Kluci? Já v tom nemůžu dýchat.“

„A ty pytlíky jsem taky musel sehnat já a...“

„Bez legrace, je to plný nějakýho prachu.“

„To je mouka. Nejjemnější výběrová. Štípnuť jsem je ve mlýně.“

„Buďto ten ksindl okamžitě sundáme, nebo na to seru a jdu domů!“

„Lidičky, mně je vážně hodně blbě...“

Zvenku zaslechl tupou ránu, jako když se pytel brambor svalí na zem.

„U bohů, sundej mu to!“

„Já bych rád, ale zase se mi to hnulo. Vážně, kdo může vystříhnout díry na oči úplně křivě? Dyť je to jako pro platejze.“

„To tady vážně musím všechno dělat sám?! Ták, už je dobře.“

Zespoda se začaly ozývat zvuky, které byly Alrenovi povědomé. Oproti názoru mnohých jedna ruka tleská, zvláště pokud dopadá na tvář kříšeného subjektu.

„Prober se konečně!“

„Nech mě bejt!“

Pleskání přestalo.

„Á, pán se probрал.“

„No do prdele, nejdřív mě málem udusí a pak mě ještě zbije!“

„Snažil jsem se ti zachránit život!“

„Jenom kvůli tomu tvému posranému pytlíku. Právě do toho bys zasloužil nakopat.“

Povzdechnutí, které následovalo, šlo přímo z hloubi duše. A ta musela skrývat přímo netušené hlubiny.

„Nebude lepší to dneska odpískat? Jde to celý šejdrem.“

Že by to šlo až tak snadno? Takovou racionalitu Alren u notorických blbů nečekal.

„To víš, že jo, a skončíme s prdelem a rozsekanýma bejkovcem. Tomu bych se docela rád vyhnul. Už jsi v cajku, Berku?“

„Ale jo, docela jo.“

„Tak co říkáte? Dáme se konečně do toho?“

Ozvalo se dvojhlase a zřetelně otrávené: jo. Na valnou morálku mužstva to nevypadalo. Šramot se přesunul ke dveřím domku.

„Tak mě napadá, neměli bychom mít pochodně a vidle? Je to tradice.“

„Pochodně nemáme, protože nechceme být nápadní.“

„A vidle?“

„Ty nejsou až tak špatný nápad, ale má jednu chybu.“

„Co jako?“

„Že sis na to vzpomněl pozdě!“

„Aby ses neposral.“

Alren nakrčil obočí. Skoro to vypadalo, že přípravy byly zbytečné. Jeho nepřátelé si podle všeho vystačí sami.

„Tak co bude? Otevřeš už konečně ty dveře?“

„Von tam nemá závoru! Má tam posranej zámek.“

„Blbost, ten má na dveřích jenom starosta a Krestův fotr.“

„Tak se na to koukni sám!“

Hovor utichl. Nyní zespoda slyšel jen šramocení a škrábání.

„Co budeme dělat?“ ozvalo se po chvíli.

„Zkusíme to vyrazit.“

„Nepraštil tě někdo přes hlavu? Vždy by hned věděl, že po něm jdeme.“

Alren pro sebe zavrtěl hlavou. Dveře byly fortelně vyrobeny se železným kováním vyztuženého dubu a především se otvíraly ven. Hodně štěstí s vyražením. Na druhou stranu měl štěstí, že s sebou nevzali páčidlo. To by zabrat mohlo.

„Okenice budou zajištěné na závlačku. S tou si poradíme jako nic.“

„Dobrý nápad. Jdeme na to!“

Alren zívł. Okenice zevnitř zatloukl prkny. A pak tu byla ještě ta další věc. Jestli to odhadl správně, tak by na ni měli přijít právě teď.

„Jaúúúú!“

Trefa. Tomuhle se říká zařvat jako tur. Navíc se nejednalo o běžnou krávu. Výkřik měl nepopiratelné zubří kvality.

„Co to, kurva, je?!“

„Pod oknem je díra! Zvrtnul jsem si kotník.“

„U všech bohů, vytáhni toho kreténa!“

„Je těžkej, musíš mi pomoci.“

„No jo.“

Hekání, funění, bolestné sykání a po nich...

„Kurvá!“

„Co zase?!“

„Teď jsem si něco udělal i s kolenem. To je v prdeli!“

Alren sám sobě v duchu uznale pokynul. Vykopat tak hlubokou díru bylo pracné, ale vyplatilo se to. Jeden je vyřízený, dva zbývají. Už dávno podle hlasů poznal, že jde o tři Krestovy poskoky.

„A dost! Nech ho ležet!“

Vzápětí zazněly údery na dveře.

„Otevři, ty zsranej záprtku!“

„Co to vyvádíš?!“

„Co asi?!“

Znovu zabušení.

„Jestli okamžitě neotevřeš, tak ti uřežu ty tvoje chlupatý haksny a vrazím ti je do zadku až po kolena!“

Přišlo mu, že začínají ztrácet nervy. Kromě toho dost riskovali. Mohli na sebe přitáhnout pozornost ponocného, nebo ještě hůř něčeho, co by se mohlo zajímat, jestli by se nenašel nějaký ten noční gáblík.

„Přestaň dělat kravál! Co když tam ten zkurvysyn vůbec není?“

Konečně chvíle ticha.

„Dobře, obejdi to a podívej se po dalším okně nebo tak něčem!“

„To ses snad posral! Sám nikam nejdu. A kromě toho se starám o raněného.“

„Có? Vždyť jsi mě tady nechal ležet.“

„Ty drž hubu, nebo půjdeš taky, i kdybych tě měl táhnout!“

„To snad není možný! Jste úplně k ničemu! Jdu sám!“

Alren se na podlaze pudy, kde se od začátku schovával, zvedl na všechny čtyři. Druhá část plánu začínala právě teď.

Podél žebříku, který za sebou večer vytáhl, přešel ke dvířkům ve štítu domku a otevřel je. Nevydaly sebemenší zvuk. To si ověřil dopředu.

Venku byla tma jako u dna pytle. Domek stál na úplném kraji vesnice a ještě slušný kus stranou. Světla ze zapálených venkovních luceren sem nedosahovala. Jemu to ovšem vadilo podstatně méně než údernému oddílu poskoků. Díky dědictví po otci viděl potmě lépe než lidé.

Popadl silný trámek delší než on sám a vysunul ho ze dvířek. Nebyl až tak těžký, ale stejně musel vyvinout nemalé úsilí, aby jej udržel ve vodorovné poloze podél štítu domu.

Teď to jen správně načasovat. Vůdce rádoby banditů obešel roh chaloupky. Tři, dva, jedna... Nechal trámek zhoupnout převážně jeho vlastní vahou. Přesně vespod dráhy uslyšel hlasité *bonk!* následované pádem těla.

„Co to bylo?!“ ozvalo se zpoza rohu.

Trámek vytáhl zpět na půdu a zavřel dvířka.

„Trevine? Co se děje? Ozvi se!“

Bolestné sténání dávalo jasně najevo, že chasník, který padl do propadla – ano, díru pochopitelně zamaskoval – hned tak sám chodit nebude.

„Nenechávej mě tady!“

„Musím přece zjistit, co se s ním stalo!“

„Co když na mě mezitím něco zaútočí? Nemůžu se bránit!“
Šramot a hekání.

„Tak jo. Vidíš? Opřu tě takhle zády ke zdi. Dávej pozor, a kdyby něco, zařvi!“

„Jo, jasně. Já zařvu a ty zdrhneš.“

„Radši drž zobák a nepřitahuj pozornost!“

Alren si lehl na příkrývku a založil si ruce za hlavou. Co se jeho týkalo, další vzrušující události této noci budou problémem někoho jiného.

„Kde kurva vězíš?! Ta noha děsně bolí a bojím se!“

„Dej mi svátek! Trevin tady leží úplně bez sebe.“

Pleskavý zvuk, který už dnes jednou slyšel, nabíral na intenzitě.

„Fackování nezabírá.“

„Tak ho sem, u všech bohů, přitáhni!“

Jediné, čím posledního mobilního chasníka úsilí odměnilo, bylo hekání.

„Ten posranej mlynář je děsně těžkej!“

„Tak to jsme pěkně v hajzlu,“ zaznělo až nepřirozeně klidně střízlivé a přesné zhodnocení.

Povzdechl si. Nedalo se nic dělat. Zase se zvedl. Otevřel dvířka na půdu a spustil dolů žebřík. Musel dát pozor, aby své nepřátele patkami definitivně nedorazil.

Shrbený mladík se snažil za ruce táhnout bezvědomého mlynářského pomocníka. Na nově příchozího vytřeštil oči. Nejprve na něj, potom na ostnatou hůl, kterou držel v pravé ruce.

„Brej večír, Alrene,“ hlesl nakonec.

„Prostřídáme se. Vezmi ho za nohy!“ přikázal Alren tak chladně, že se chasník ještě víc přikrčil. Poslechl ale bez váhání.

Alren opřel hůl o stěnu domku. Byl si dost jistý, že právě teď ji potřebovat nebude.

Bezvědomého složili na zem vedle raněného, který na nečekaného zachránce hleděl s hrůzou v očích.

„Slitování! Vezmi nás k sobě, prosím! Přece nás tady nenecháš!“ zaskučel.

Alrenovi nestál za pohled. Beze slova se otočil a zamířil zpět.

„Kam to jdeš?! Nemůžeš nás tady nechat!“

Když se za pár okamžiků vrátil, na tvářích tří raubířů spatřil nefalšovanou úlevu. A to navzdory tomu, že měl v ruce hůl.

Odemkl dveře, vešel a dveře za sebou zavřel. Zoufalých výkřiků zvenku si nevšímal. Došel ke kamnům. Zátok měl

připravený dopředu, stačilo jen zapálit troud. Poté zapálil ještě louč a zažehl olejovou lampu na stole.

Vyšel ven se zapálenou loučí. Nezvaných návštěvníků si nevšímal a zastavil se až u koše ze železných prutů. Hořící konec louče strčil mezi ně. Zanedlouho vzplály vysoké oranžové plameny, které se se vzteklym hlasitým syčením zabarvily do červena. Barva byla způsobena práškem, který vesničané kupovali od podomního alchymisty. Alren to nikdy nikomu neřekl, ale jeho prášek pocházel ze zásob po matce. Věděl, že ve skutečnosti jej tvoří jemné piliny zvláštního šedého kovu.

S rudou barvou, ve které se nyní koupalo celé okolí, se na tváře mladíků vrátil strach. Tyto koše mělo každé stavení ve vesnici a jejich zapálení dávalo znamení, že se obyvatelé dostali do potíží, se kterými si sami nedokážou poradit. Bylo jen otázkou času, než dorazí ponocný se skupinkou domobrany a začnou zjišťovat, co se děje.

Alren pomohl dopravit nejprve bezvědomého a po něm i chromého do světnice. Mlynářského pomocníka položili na zem a nohy mu zvedli na lavici. Alrenova matka byla léčitelka a ranhojička. Věděl, že zvýšení přítoku krve do mozku může pomoci v případě bezvědomí. Nebo také nemusí, byla to solidní rána. Na druhou stranu, mohl si za ni sám.

Chasníka s pochroumanou nohou posadili na židli. Alren mu stáhl boty a poté ho přiměl stáhnout i nohavice. Pak se pustil do zkoumání nohy. Jeho společníka se bát nemusel. Ten se jen posadil na lavici vedle odpočívajících nohou v botách a zavřel oči. Vypadal, že kdyby si včas nesedl, přidal by se k bezvědomému kolegovi z jejich značně prořídlého lynčovacího davu.

„Máš zvrtnutý kotník. Nic vážného. Stáhnú ti ho obvazem,“ odtušil Alren po zběžném ohmatání oteklého kloubu.

„Koleno. Co to koleno, člověče?! Bolí to jako ďas.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***U Hlavy mantichory***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.